

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Michala Bobka, soudce JUDr. Radana Malíka a soudkyně JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Barrandov Televizní Studio a.s.**, se sídlem Kříženeckého nám. 322/5, Praha 5, zast. JUDr. Martinem Richterem, Ph.D., advokátem se sídlem Seifertova 2919/12, Praha 3, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2021, č. j. RRTV/14564/2021, sp. zn. RRTV/2021/541/rud, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2022, č. j. 17 A 12/2022-68,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předcházející řízení

[1] Žalobkyně provozuje vysílání Televize Barrandov. Dne 5. května 2021 v čase od 14:15 zařadila do svého vysílání přibližně 50minutový blok zahájený znělkou „teleshopping“. Po odvysílání znělky se na obrazovce objevil pan Jaromír Soukup říka: „*Vážení diváci, děkuji, že jste si naladili náš televizní program. Já jsem zakladatelem internetového obchodu Soukupshop.cz a dobře mě znáte z televize. A já jsem Vaším garantem, že všechno bude fungovat tak, jak má. A neváhejte se na mě obrátit, pokud byste měli jakékoliv dotazy, jsem tu pro Vás a Vaši důvěru nezklamou.*“ Při tomto vystoupení pana Soukupa bylo na pozadí v levém horním rohu obrazovky vyobrazeno logo „Jaromír Soukup Shop“. Po skončení vystoupení zazněla znělka Jaromír Soukup shop a jiná osoba začala nabízet jednotlivé produkty tohoto prodejce.

[2] Žalovaná byla názoru, že žalobkyně tímto jednáním porušila zákaz stanovený v § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), který stanoví, že „*provozovatelé vysílání nesmějí zařazovat do vysílání [...] obchodní sdělení, v nichž účinkují hlasatelé, moderátoři a redaktori zpravodajských a politicko-publicistických pořadů*“. Dle

žalované byl pan Soukup moderátorem několika politicko-publicistických, případně zpravodajských pořadů vysílaných na programu Televize Barrandov. Jenom v rámci monitorovaného úseku vysílání dne 5. května 2021 od 12:00 do 24:00 hod vystoupil pan Soukup jako moderátor dalších čtyř takových pořadů, konkrétně „*Jasně a stručně*“, „*Moje zprávy*“, „*Týden podle Jaromíra Soukupa*“ a „*Předvolební Aréna Jaromíra Soukupa*“.

[3] Žalovaná proto v záhlavím označeným rozhodnutím shledala žalobkyni vinnou dle § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. ze spáchání přestupku dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustila tím, že dne 5. 5. 2021 od 14:15 hodin na programu Televize Barrandov odvysílala obchodní sdělení, resp. teleshopping „Jaromír Soukup shop“, v němž účinkoval moderátor zpravodajských a politicko-publicistických pořadů vysílaných na programu Televize Barrandov Jaromír Soukup, čímž se dopustila porušení povinnosti nezařazovat do vysílání obchodní sdělení, v nichž účinkují hlasatelé, moderátoři a redaktoři zpravodajských a politicko-publicistických pořadů. Za uvedený přestupek žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 75 000 Kč dle § 60 odst. 7 písm. a) zákona č. 231/2001 a § 35 písm. b) v kombinaci s § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

[4] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl. V odůvodnění rozhodnutí především odmítl klíčový argument žalobkyně ohledně nenaplnění znaků vytýkaného přestupku, který žalobkyně podávala střídavě jako absenci naplnění objektivní stránky, případně materiálního znaku společenské škodlivosti. Podstatou její argumentace bylo, že v rámci daného sdělení nevystupoval pan Jaromír Soukup jako moderátor, ale jako majitel Televize Barrandov a Jaromír Soukup shopu. Jaromír Soukup není dle žalobkyně primárně moderátorem zpravodajských pořadů, ale majitelem mediálního domu, úspěšným podnikatelem, který vlastní a řídí řadu společností. Městský soud si však osvojil názor žalované, že pan Soukup je (přínejmenším veřejností sledující Televize Barrandov) vnímán jako moderátor. Skutečnost, že určitá osobnost může být vnímána v různých rolích pak neznamená, že by přestala být moderátorem zpravodajských a politicko-publicistických pořadů, když danou činnost zjevně v předmětné době rovněž vykonává.

[5] V dalším odůvodnění pak městský soud vyvrátil existenci řady dalších údajných vad řízení či dílčích pochybení, kterých se měla žalovaná dopustit: uznání žalobkyně vinnou z neexistujícího přestupku z důvodu nesprávné formulace výroku; žalovaná měla vycházet z podkladů, které nejsou součástí spisu; nesprávný protokol o provedení důkazu založený ve spise žalované; nesprávná specifikace počátku času spáchání přestupku; porušení zásady legitimního očekávání žalobkyně v důsledku toho, že žalovaná podobné jednání u jiných subjektů v minulosti údajně nepostihovala; porušení zásady *ne bis in idem* zohledněním aspektu, který je součástí vymezení skutkové podstaty, i jako přitěžující okolnosti.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalované

[6] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podává kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[7] Předně nebyla dle žalobkyně naplněna materiální stránka přestupku. Stěžovatelka zdůrazňuje, že pan Soukup v předmětném sdělení nevystupoval v pozici moderátora, ale z pozice majitele Televize Barrandov a Jaromír Soukup Shop s. r. o. Dle stěžovatelky tak nedošlo k naplnění nebezpečí „zneužití postavení“, kterému má ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb. bránit, tedy směřování zpravodajské či publicistické informace se sděleními obchodního charakteru. Postavení a společenská role Jaromíra Soukupa není dle stěžovatelky *„spojena s rolí moderátora zpravodajských či politicko-publicistických pořadů, ale s jeho pozicí majitele mediálního domu a úspěšného podnikatele, který vlastní a řídí řadu společností. Jeho známost a vnímání společností – na rozdíl právě např. od autority Václava Moravce či jiných moderátorů – tedy nevyplývá z podstaty pracovního zařazení jako moderátora“*. Proto jednání stěžovatele nemohlo pojmově naplnit míru společenské škodlivosti potřebnou pro spáchání přestupku.

[8] Za druhé, vystoupení pana Soukupa nebylo součástí obchodního sdělení, kterým je až samotný teleshopping, tedy nabízení jednotlivých produktů. Ten však následoval až po zaznění znělky Jaromír Soukup shopu po proslovu pana Soukupa. Vystoupení pana Soukupa proto nebylo vůbec součástí obchodního sdělení, pročez nebyla naplněna ani formální stránka přestupku.

[9] Za třetí, rozhodnutí o vině je nepřezkoumatelné, neboť byl stěžovatel shledán vinným z neexistujícího přestupku. Žalovaná totiž uznala stěžovatele vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., které však přestupkem není.

[10] Za čtvrté, stěžovatelka namítá jiné vady řízení. Městský soud totiž nesprávně vyhodnotil, že stěžovatelce nesvědčí žalobní legitimace s ohledem na údajné zkrácení na právech žalovanou z toho důvodu, že ve spise nebyl založen listinný doklad o datech sledovanosti, ze kterého žalovaná rovněž vycházela při stanovení pokuty. Stěžovatelka vnímá, že danou informaci použila žalovaná jako polehčující okolnost, tedy okolnost pro stěžovatelku příznivou. To však dle stěžovatelky neznamena, že nedošlo k zásahu do její právní sféry.

[11] Za páté, stěžovatelka namítá nesprávnost vedení protokolu žalovanou. Za šesté, stěžovatelka tvrdí nesprávné zjištění času přestupku žalovaným. Za sedmé, stěžovatelka namítá porušení zásady legitimního očekávání, neboť žalovaná v roce 2010 nepostihla stejné jednání (porušení § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb.) ze strany provozovatele TV NOVA. Za osmé, stěžovatelka namítá porušení zákazu *ne bis in idem*, neboť žalovaná přičetla stejné okolnosti dvakrát, a to jak v rámci hodnocení naplnění skutkové podstaty, tak následně v rámci stanovení sankce.

[12] Žalovaná navrhla kasační stížnost zamítnout. K otázce absence materiální stránky přestupku podtrhla, že Jaromír Soukup byl v ten samý den ve stejném vysílání moderátorem dalších čtyř zpravodajských, respektive politicko-publicistických pořadů. V okamžiku, kdy jedna a ta samá osoba je *„bez nadsázky moderátorem či redaktorem snad všech zpravodajských a politicko-publicistických pořadů, které jsou na programu TV Barrandov vysílány“*, pak žalované není zřejmé, jakým způsobem by měl být divák schopen rozlišovat, kdy Jaromír Soukup ve vysílání vystupuje zrovna jako moderátor, a kdy jako majitel e-shop, či kdy případně, dle slov stěžovatelky, coby *„vlastník mediálního impéria“*. Žalovaná souhlasí s názorem městského soudu, že je nepodstatné, zda může být určitá osoba vnímána ve více

rolích. Rozhodující je pouze otázka, zda může být vnímána jako hlasatel, moderátor, či redaktor zpravodajských a politicko-publicistických pořadů, což pan Soukup zjevně být může. Ve svém vyjádření k dalším jednotlivým kasačním námitkám žalovaná v zásadě zopakovala svá tvrzení z řízení o žalobě a v plných citacích zkopírovala pasáže z rozsudku městského soudu, který všechny stěžovatelkou vznášené argumenty vypořádal a zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud předně shledal, že kasační stížnost je přípustná. Byla podána osobou oprávněnou, ve lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s. Není dán ani jiný z případů nepřipustnosti podle § 104 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud neshledal jiné nedostatky podmínek řízení, které by bránily dalšímu postupu ve věci. Napadený rozsudek proto přezkoumal v rozsahu a z důvodů vymezených v kasační stížnosti s přihlédnutím k případným vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost **není** důvodná.

[15] Úvodem NSS připomíná svoji ustálenou judikaturu, podle níž řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku kasačního soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, dále rozsudky NSS ze dne 15. 7. 2021, č. j. 1 As 132/2021-30, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, či ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, a též usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, či ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[16] Jak dále konstatoval NSS například v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí městského/krajského soudu ve správním soudnictví. Proto musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž směřuje. Převážná část kasační stížnosti stěžovatelky je však pouhým přepíčováním argumentů žaloby, s rozsáhlými odkazy na žalobní body, na které však již reagovala argumentace městského soudu. Nejvyšší správní soud proto dále k těmto podstatou opakovaným žalobním námitkám, rozhojněným pouze o výtku nepřezkoumatelnosti závěrů městského soudu, prostě odkáže na odůvodnění napadeného rozsudku (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2021, č. j. 3 Afs 276/2019-33, či usnesení NSS ze dne 11. 6. 2021, č. j. 2 Azs 74/2021-41).

[17] Konečně, byť stěžovatelka formálně vznáší námitku *nepřezkoumatelnosti* v úvodu většiny svých jednotlivých kasačních námitek, rozhodně se věcně s ohledem na napadené rozhodnutí městského soudu o nepřezkoumatelnost nejedná. Rozsudek je podrobně a srozumitelně zdůvodněn. Skutečnost, že městský soud nedal stěžovatelce za pravdu v jejích argumentech, zcela jistě sama o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[18] K jednotlivým kasačním námitkám uvádí NSS následující.

[19] Za prvé, stejně jako pro městský soud i žalovanou, i pro Nejvyšší správní soud by mohlo být obtížné určit, v jaké ze svých rolí v tom či onom okamžiku může pan Jaromír

pokračování

Soukup ve vysílání Televize Barrandov vystupovat. Klíčové pro posouzení projednávané věci a stěžovatelkou naříkané absence materiální stránky přestupku však je, že se jedná o úvahy irelevantní. Pro toto posouzení je určující pouze zjištění, že *za prvé*, pan Jaromír Soukup prokazatelně vystupuje jako „moderátor či redaktor“ segmentů vysílání, které jsou ve vysílání Televize Barrandov označeny jako zpravodajské a politicko-publicistické pořady, a že *za druhé*, ta samá osoba vystoupila v segmentu vysílání označeném jako „teleshopping“, kde zjevně propagovala nákup z e-shopu. Litera i smysl ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb. tím jsou beze zbytku naplněny, či tedy spíše porušeny.

[20] Za druhé, bylo by zapotřebí partikulární schopnosti vnímání reality hraničící s kognitivní disonancí, aby vystoupení pana Soukupa, které je součástí vysílaného segmentu „teleshopping“ při jasném vizuálním označení „Jaromír Soukup Shop“, a které přímo propaguje produkty „internetového obchodu Soukupshop.cz“, nebylo vnímáno jako obchodní sdělení. Odkaz na zákonnou definici „teleshoppingu“ v ustanovení § 2 odst. 1 písm. r) zákona č. 231/2001 Sb. činěný stěžovatelkou na této skutečnosti ničeho nemění. Oba pojmy nejsou totožné; obchodní sdělení je logicky širší.

[21] Ke třetí námitce se již obsahově vyjádřil městský soud v bodech 21 a 22 napadeného rozsudku. Technicistní a formalistické argumenty stěžovatelky opakované v kasační stížnosti nic nemění na skutečnosti, že předmětné ustanovení § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. („*Provozovatel vysílání ... se dopustí přestupku tím, že ... nedodrží povinnosti stanovené pro obchodní sdělení a skrytá obchodní sdělení.*“) je ve výroku žalované rovněž citováno, byť pravda na nevhodném místě. Výrok o vině je nicméně i tak naprosto jasný a určitý. Navíc § 60 odst. 1 písm. l) je svojí povahou pouze sběrným ustanovením, které pro svou vlastní hypotézu sahá právě do ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., což ostatně dokazuje kasační stížnost samotné stěžovatelky, která ve svém vyjádření sama odkazuje na „*rozhodnutí o vině a uložení sankce za porušení § 48 odst. 1 písm. c) ZRTV*“ (kupř. v odst. 48 kasační stížnosti), aby následně obdobnou formulaci vytkla žalované jako naprosto neurčitou.

[22] Za čtvrté, stěžovatelka polemizuje s hodnocením městského soudu, že absence založení údajů o sledovanosti do správního spisu, ze kterých vycházela žalovaná při kalkulaci pokuty, není zásahem do její právní sféry. To však není přesné. Městský soud odmítnutí tohoto argumentu stěžovatelky postavil na závěru, že mu není jasné, jak by tímto postupem mohla být stěžovatelka dotčena na svých právech (bod 26. a 27. napadeného rozsudku).

[23] Žalovaná ve svém rozhodnutí při výpočtu pokuty uvedla, že „*Na druhé straně Rada vzala v potaz, že dle veřejně dostupných výsledků měření sledovanosti prováděných a zveřejňovaných Asociací televizních organizací dosahuje program Televize Barrandov nízké míry divácké sledovanosti (share pro 15+ zpravidla nepřevyšuje 3 %, viz <https://www.ato.cz/vysledky/share/>). Teleshoppingový blok byl navíc odvysílán v pracovní den v čase od 14:15 hodin, kdy je sledovanost televizního vysílání obecně velmi nízká, respektive nepoměrně nižší než je tomu například v období primetime. Tyto okolnosti tedy Rada zhodnotila jako polehčující.*“

[24] Stejně jako městský soud, i NSS nechápe, jak by absence formálního založení veřejně dostupných informací o sledovanosti (které navíc pro stěžovatelku patrně nebyly neznámými informacemi), coby podkladů pro rozhodnutí žalované do správního spisu, mohla stěžovatelku v dané věci zkrátit na jejích procesních právech.

[25] Konečně obsah páté až osmé kasační námitky stěžovatelky spočívá v zopakování její žalobní argumentace spolu s odkazy na části žaloby, ze kterých má kasační soud vycházet, neboť na ně městský soud dle stěžovatelky adekvátně nereagoval. Městský soud se však se všemi těmito argumenty srozumitelným a přesvědčivým způsobem vypořádal: s údajnou neurčitostí protokolu v bodě 28 svého rozsudku; s nesprávným zjištěním času spáchání přestupku v bodě 29; s porušením zásady legitimního očekávání v bodě 30; a s údajným porušením zásady *ne bis in idem* v bodech 31 až 32. Jak již bylo zmíněno výše v bodě [16], smyslem přezkumu kasačním soudem není opakovat to samé, pokud stěžovatelka žádnou kvalifikovanou polemiku s právním názorem vysloveným městským soudem nenabízí.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch. Nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Žádný z účastníků řízení proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2024

Mgr. Michal Bobek
předseda senátu